

Перстень Жанни д'Арк продано за рекордні 420 тисяч доларів

За реліквію, що належала національній героїні Франції, а потім опинилася в англійського короля Генріха VII (1457–1509), боролися десятки колекціонерів. За словами організатора торгів Кріса Рена, срібні персні рідко коли «йдуть з молотка» дорожче декількох тисяч фунтів, тому нинішній випадок винятковий.

У Москві затримали жінку з відрізаною головою дитини

Московські поліцейські затримали жінку з відтятою головою дитини в руках. Як повідомляє агентство FlashNord, інцидент стався на станції метро «Октябрьское поле». Раніше в тому ж районі в згорілій квартирі знайшли обезголовлене тіло дитини. «РІА «Новості» з посиланням на Слідчий комітет РФ повідомляє, що затримана є нянею дитини. Жінка — уродженка однієї з країн Середньої Азії.

Сорок п'ять днів на Майдані Незалежності очима очевидця

Два роки тому Іван Омельчук зі Старої Вишівки привіз із Майдану дві флешки, заповнені світлинами про перебування в Києві, та осколкове поранення. А нині, як постраждалий під час Революції Гідності, очікує на попереднє слухання цієї справи в суді. У день другої річниці революційних подій він за власні кошти зі своїми побратимами-«свободівцями» встановив біля церкви Василя Великого та в центрі селища два банери з фотографіями героїв Небесної Сотні та фотографіями загиблих земляків-героїв російсько-української війни.

Але, попри урочистості з цієї нагоди, на душі в чоловіка неспокій і тривога, які переживає в Україні сьогодні, мабуть, кожен. Тривога, бо ідеали Майдану так і залишаються нереалізованими, бо на східних кордонах Вітчизни точиться війна, бо влада, яку обирали демократичним шляхом, знову опинилася в руках олігархів, що дбають лише про власні інтереси. Та найбільше його, людину з чималим політичним досвідом, непокоїть те, що буде з державою завтра, яку Україну ми залишимо своїм дітям та онукам, адже вони з надією дивляться сьогодні на тих, хто два роки тому відстоював європейський вибір країни під наглядом Європарламенту. І хоча часовий рубіж у календарі вже пройдено, учасник Революції Гідності згадує, як усе було.

ЙОГО ВРЯТУВАЛА ТЕТЯНА ЧОРНОВОЛ

— Для мене Майдан розпочався 24 листопада 2013 року, коли в Луцьку патріотично налаштовані люди вийшли на перший протест проти невідомої угоди про асоціацію з Євросоюзом, — згадує Іван Миколайович. — Ми вже знали, які події розгортаються в Києві, про виступи студентів. Дехто з волинських політиків намагався не надавати мітингові політичного забарвлення, але юрба їх засвістала. А потім було 30 листопада. У повітрі з'явилися невідомі неспокій і тривога. О четвертий ранку наступного дня «Беркут» розпочав розгін Майдану. Так починалася Революція Гідності.

А вже 1 грудня Іван Омельчук із Григорієм Воробеем, Петром Балакою та його сином Сергієм Монічем, Іваном Марилімом, Андрієм Прохажком, Володимиром Волошином, Володимиром та Галиною Гушинцями, Миколою Савчуком, Василем Остапчуком та Григорієм Максимчуком були в Києві.

— Ми ледве вийшли з переповненого метро, натовп ніс нас сам, — говорить Іван Миколайович. — Вулиця, тротуари були заповнені і киянами, і приїжджими. Але всі людські струмки сходились воедино в одному місці — на Майдані Незалежності. Люди вимагали відставки Президента Януковича та Прем'єр-міністра Азарова.

Потім, розповідає про ті події Іван Омельчук, на Майдані з'явився «передвиборчий» бус, з якого виступали Віталій Кличко, Олег Тягнибок та Арсеній Яценюк. Усі добре розуміли, що за один день ці події не закінчаться. А тому активістами ВО «Свобода» були захоплені три адміністративні будівлі, а саме — Київрада, Будинок профспілок та Жовтневий палац, у захопленні останнього чоловік брав участь особисто.

— Як тільки політичні лідери виступили, хтось повідомив про сутички біля Адміністрації Президента, — продовжує мій співрозмовник. — А коли стало відомо про бульдозер, Дмитра Корчинського та Петра Порошенка, закралася думка, що це якась спецоперація, яку хтось уміло режисує, адже Порошен-

ко — міністр Януковича та олігарх, проти яких і виступають учасники Революції Гідності. Мої сумніви зросли, коли Петро Олексійович почав вільно, без охорони, приходити на Майдан, але робив це виключно у вихідні дні. Він виступав і без перешкод ішов геть, тоді, коли простих мітингувальників, які виходили за периметр площі, переслідували, били, викрадали. Тому в перший же день я висловив прогноз: Порошенко буде Президентом, що в подальшому і відбулося.

Упродовж першого тижня люди повністю заблокували Адміністрацію Президента, Верховну Раду та Кабмін.

— Навіть рядові працівники Кабінету Міністрів казали, що це правильно, — згадує учасник тих подій, — що іншого шляху немає. А одна із жінок навіть розповіла, що її син після роботи йде на Майдан і підтримує протестувальників.

Упродовж трьох місяців вони розхитували злочинний режим пікетами під Міністерством внутрішніх справ, Генеральною Прокуратурою України, Міністерством оборони, судами тощо.

10 грудня група «свободівців», у якій був Іван Омельчук, тримала територію біля Адміністрації Президента. Згодом влада вдалася до рішучих дій — на мирних неозброєних мітингувальників пішов «Беркут», який вперше після 30 листопада застосував силу.

— Це було на перехресті вулиць Шовковичної та Грушевського, — згадує Іван Миколайович. — У мене на очах один із молодих хлопців під час штурму упав, опинився під щитом, підвестися він не міг, по ньому пішли «беркутівці». Уже як почали докола всі кричати, що його задушуть, хлопець отримав можливість підвестися. Мене також збили з ніг, і я, отримавши декілька ударів кийками, раптом побачив над собою знайоме обличчя відомої журналістки, нинішнього народного депутата України Тетяни Чорновола, яка кричала: «Не бийте його!». Тоді «беркутівці» мене залишили, і я зміг піднятися. Нас відтіснили вниз на Хрещатик.

ВІД ЯДУЧОГО ДИМУ ЗАДИХАЛИСЬ І ПАДАЛИ ЛЮДИ

Іван Омельчук згадує, як після опівночі 11 грудня їм доводилося рятуватися від спецназівців, які пішли на штурм Жовтневого палацу, де хлопці мали ночувати. Це стало можливим завдяки тому, що хтось все-таки відчинив двері з тильного

входу, і вони вибралися.

— Глянув униз на вулицю Інститутську — під мостом спецназ штурмував барикади. Ми кинулися своїм на допомогу, адже чергових на барикаді було зовсім мало. Уже пізніше стали підходити кияни. Аналогічний штурм відбувався з боку Європейської та Софіївської площі та інших вулиць. У перших рядах між щитами «беркутівців» та протестувальниками стояли Віталій Кличко та Олег Тягнибок. Почалося протистояння, при якому натовп робив то десять метрів уперед, то назад. У цій тисячів від ядучого диму задихались люди як з одного, так і з іншого боку. Так тривало майже до ранку. Над Михайлівським Золотоверхим цілу ніч лунав дзвін. Руслана зі сцени закликала: «Київ, вставай!». На Майдані додалося народу, і відтіснили протестувальників «беркутівці» вже не могли. Замість барикад зі снігу, з'явилися барикади з арматури, каменю, усього, що тільки було під рукою, — згадує чоловік.

Відчуваючи відповідальність за тих, кого привіз на Майдан, вранці Іван Омельчук почав обдзвонювати хлопців, з якими приїхав, і з'ясував, що в тисячів Григорій Максимчук втратив свідомість, Григорій Воробей отруївся газом, а Володимир Гушинцев ледве не розпрощався з життям.

ВІДКРИВСЯ РАХУНОК НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Кривавими стали 19–20 січня, коли пролилася кров і коли відкрився рахунок Небесної Сотні. Чому і хто повів людей штурмувати Верховну Раду у вихідні дні, коли там не було жодного депутата, а не Адміністрацію Президента? Чому повели людей через вулицю Грушевського, повністю забути «беркутівцями», а не через Інститутську, шлях до Верховної Ради через яку був вільний? Як в той день Кличко опинився на Грушевського, в Межигір'ї в Януковича без відома штабу революції, про що Майдану стало відомо від журналістів? Ці запитання та багато інших залишаються темною плямою на тлі Революції. Але час обов'язково дасть на них відповідь.

НАЙВАЖЧІ ДНІ ВИПАЛИ В ЛЮТОМУ

Іван Омельчук провів на Майдані понад 45 днів. Найважчими видалися лютевні дні. Вісімнадцятого лютого мітингувальники без зброї зібралися біля Верховної Ради, яка мала розглядати можливі зміни до

Ми ледве вийшли з переповненого метро, натовп ніс нас сам, — говорить Іван Миколайович. — Вулиця, тротуари були заповнені і киянами, і приїжджими. Але всі людські струмки сходились воедино в одному місці — на Майдані Незалежності. Люди вимагали відставки Президента Януковича та Прем'єр-міністра Азарова.

Конституції України. Але вони не були прийняті.

— Ми пробіралися до Верховної Ради з вулиці Інститутської, але прохід нам намагалися загорити снайпери на даху прицілним вогнем, — згадує очевидець тих подій. — У той час це не усвідомлювали, хоча були вже й поранені, що чекає попереду. Навколо Верховної Ради та в Маріїнському парку стояли спецпризначенці та «тітушки», відгороджені автомобілями та металевим парканом. Приблизно в обід із Верховної Ради до нас вийшов наряд Швайка і повідомив, що зараз щось почнеється.

І почалося. Загорівся автомобіль із озвученням. По мирних мітингувальниках «беркутівці» відкрили вогонь, у натовп полетіли не лише каміння, а й гранати. Мітингувальникам залишалося відступати лише в напрямку метро «Арсенальна».

— Під руки втрапив шматок картону, — продовжує Іван Миколайович, — я згорнув його в кілька разів і поклав у шапку. Такий захист міг полегшити удар камінням, але аж ніяк не врятував би від осколків чи куль. Люди розбігалися в різні сторони, «беркутівці» не встигали всіх вилотити. Усвідомили, що треба пробиватися на Майдан. Метро не працювало. Ми натрапили на автомобіль швидкої допомоги з народним депутатом Бубликом, який віз поранених. Від нього стало відомо про поранених та вбитих у Маріїнському парку. Простояли на «Арсенальній» зо дві години. Повертаючись повз Маріїнський парк, побачили кров на асфальті, загублені постраждалими взуття, одяг та головні убори.

Втікаючи від переслідування «Беркуту», Володимир Стречинюк забіг у один із під'їздів. Його до стру-

су мозку побили спецназівці, а знайшовши в чоловіка партійний прапор «Свободи», побили ще більше. Він потрапив у лікарню, а коли зв'язався по телефону з Іваном Омельчуком, останній порадив утікати з медзакладу, поки не арештували, адже його документи бачили спецназівці. Через службовий вихід Володимир Стречинюк вибрався з приміщення, а там його забрала до себе тітка.

Інший старовижівчанин, Віталій Хавень, отримав настільки сильне забиття хребта, що не міг ходити. Омельчук поклав його на шматок пінопласту і відтягнув у безпечне місце під навісом Головопостампу. А Віктору Гомзі наказав пильнувати його.

— Увечері 18 лютого ми побачили, що загорівся Будинок профспілок, — розповідає Іван Омельчук. — А на другому поверсі будівлі стояли люди та кричали, що там повно поранених. Їм почали кидати протигази, щоб одягали пораненим, але на той момент ніхто не знав, що це не захистить їх від диму. За словами коменданта Кубіва, там залишилися 60–70 поранених, які так і не змогли звідси вибратися. Пізніше ми довідалися, що спецназівці, увірвавшись у Будинок профспілок, добили поранених. Із третього поверху врятували лише трьох людей та з останнього — зняли журналістів. Майдан кипів та горів: люди робили запально-валю суміш, розбивали на каміння бруківку, носили шини, сміття та все, що горіло та диміло. Саме вогонь та дим, який, на диво, цілу ніч був спрямований у протилежний від майданівців бік, зупинив силівки.

До Івана Омельчука підбіг Сергій Зубчик, чорний від диму, мокрий від водометів, в одній сорочці та із запалом в очах, який боронив Майдан на барикаді зі сторони Стели. Він відвів хлопця в намет, переодягнув у сухий одяг та попрохав відпочити. Чоловік бачив: хто досить близько підходив до барикад, то наражався на велику небезпеку. Але це не зупинило майданівців. Приблизно о п'ятій ранку, коли Іван навпроти пам'ятника засновникам Києва кидав шину, відчув у тілі пекучий біль. Спочатку не зрозумів, що трапилося. Через сльозогінний газ нічого не бачив і не міг вже встати, нудило від диму. Тоді до Омельчука хтось підбіг, підняв і відвів за намет. Йому промили очі, перев'язали рану. А вже вдома, в лікарні, дістали з тіла три осколки.

Іван Миколайович згадує імена старовижівчан, які брали участь у Революції Гідності, окрім вищезгаданих, це Олександр Ляшко, Роман Воробей, Володимир Черв'як з сином Романом, Володимир Вавриш, Микола Павлюк, Людмила Стружук, Анатолій Лавринюк, Петро Сорока, Василь Романюк, Стефанія та Степан Воробей, Володимир Білоус, Віктор Гомза, Анатолій Самчук, Микола Савчук, Литвинець (лікар), Ярослав Башук, Петро Чорний, Валерій Лутвіщук з друзями, Наталя Михалевич, Володимир Маглах та Богдан Зайцев. За час революції не було жодного дня, щоб на Майдані не перебували старовижівчани.

Найдовше там вдалося вистояти Володимир Волошин, Володимир Гушинцю, Андрієві Прохажку. Тоді, коли багато хто боявся везти власним транспортом людей на Майдан, це сміливо робили Олександр Жук, Володимир Сорока, Григорій Воробей та Роман Воробей.

— 20 лютого 2014 року називають «кривавим четвергом», — говорить майданівець. — Цей день неможливо забути. Тому ми зобов'язані в ім'я героїв Небесної Сотні, які тримають небо, довести їхню справу до кінця, побудувати вільну процвітаючу країну, на яку заслуговує наш стражденний народ.

Наталя ЛЕГКА
Старовижівський район